

Разбира се, търсен и виждан по този начин, паралелът изисква ред уговорки. От-махването на *воала* (респ. на *булото*) и де-маскирането са два силно сходни по смисъла си ритуала в Яворовата поезия, носещи смисъла на деилюзирането, но това съвсем не означава, че по функции и по семантична натовареност в текстовете на поета *воалът* и *маската* са равностойни. *Воалът* определено е несамостоеен елемент от Яворовата орнаменталистика, едно допълнително комплициране и пределно абстрахиране на и без това абстрактната духовност на лирическия Аз: „Тя сякаш спи засмяна под воала на лазурния си майски блян...“ („Затмение“, 1906).

До известна степен значенията на лексемите *блян* и *воал* започват да се отъждествяват помежду си: *блянят* априорно за-*воал*-ира, но той е и разкъсваемият *воал* на битието, *преградата*, отпаднала без съпротива, оставаща се да бъде снета при дълбаещото взирание в онтологията. В този смисъл автореминисценцията, съдържаща се в „Шепот насаме“ II на репрезентативния образ от „Затмение“, изглежда повече акцентирана и осъзната, отколкото спонтанна и непреднамерена. А това е сериозен довод в подкрепа на тезата, че поетическият модел на Яворовия свят е строен целенасочено, че концептуалността му е вариативно потвърждавана на различни нива, че повечето автореминисцентни образи действително са получени като резултат от грижовното моделиране на „културната памет“ на читателя – т.е. става дума не толкова за автореминисцентност, колкото за провокативно припомняне на теми, мотиви, образи, на отделни значещи лексеми, или за метатекстовост. Поради това бихме могли да разгърнем не особено дългата генеалогия – отново се оформя текстова триада! – на тази по-странична за Яворов, типична обаче за конвенциите на поетическия „почерк“ на символизма, *шопенхауеровска* орнаменталност: